

kun et spørgsmål om at komme i gang hurtigst muligt.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Nej, jeg er fuldstændig klar over de problemer, der ligger i et EU-forbud, og det er også derfor, jeg sagde i min ordførertale, at jeg mener, det er vigtigt, at fødevarerministeren nu accelererer debatten i Ministerrådet, så vi kan få truffet en endelig beslutning, bl.a. på grund af de finske og svenske forhold i sagen. Jeg mener bare, at en afgift på nuværende tidspunkt vil legitimere brugen af vækstfremmere, og det er her, min bekymring kommer til udtryk.

Lene Espersen (KF):

Mange af de synspunkter, Venstres ordfører har givet udtryk for, er noget, jeg vil gentage, for det er også de synspunkter, som har været vigtige for Det Konservative Folkeparti.

Både regeringen og Enhedslisten fremsætter forslag om indførelse af afgifter på brugen af vækstfremmere, og helt overordnet støtter Det Konservative Folkeparti bestræbelserne på at nedbringe forbruget af vækstfremmere i landbruget. Vi anbefaler, at vi på EU-plan skal arbejde for et totalt forbud mod brugen af vækstfremmere, og vi har jo som nævnt allerede fået ét forbud igennem på EU-plan, nemlig mod brug af den antibiotiske vækstfremmer avoparcin, og et lignende forbud er på vej for virginiamycin.

Den af regeringen førte linje, hvor man via videnskabelig dokumentation tvinger et forbud igennem for de antibiotiske typer, er efter Det Konservative Folkepartis opfattelse den rigtige vej at gå. Her er afgifter ganske enkelt ikke effektive nok, og derfor vil vi også anbefale, at fødevarerministeren så hurtigt som overhovedet muligt bringer dette synspunkt til torvs. Vi har allerede engang i sidste uge givet udtryk for, at vi mente, det var vigtigt, at der på det landbrugsministerrådsmøde, som bliver afholdt i dag, bliver givet udtryk for, at det er den danske holdning, at vækstfremmere helt skal udfases af EU-systemet, fordi det er den mest effektive måde, og det er derfor en dårlig model, regeringen lægger op til.

Der skal ikke herske tvivl om, at forbruget af vækstfremmere skal nedbringes; men det er altså ikke nødvendigt, at dette sker ved en drastisk forværring af dansk landbrugs konkurrenceevne. Det vigtigste argument er, at afgifter på

vækstfremmere i Danmark jo ikke fjerner vækstfremmeme fra køledisken. Det skader alene danske landmænds konkurrenceevne.

For det andet – og det synes jeg også er et vægtigt argument – vil den klare profil, som fødevarerministeren hidtil på Danmarks vegne har stået for, og hvor vi har brugt videnskabelige resultater for at gennemtvinge EU-forbud mod vækstfremmere, nu blive mudret, fordi vi i stedet omgår EU-forbudet med nationale særordninger ved at lave en afgiftspakke. Vi ved godt, vi ikke kan gennemtvinge et EU-forbud uden at have den videnskabelige dokumentation på plads, og så fører man nationale særordninger ind i stedet for. Det synes jeg er synd, for jeg synes, at Danmark med den videnskabelige dokumentation har haft en meget klar profil på EU-plan.

Jeg skal heller ikke undlade at beklage, at landbrugspolitikken i større og større omfang dirigeres fra skatteministerens kontor. Det gavner hverken miljø, dansk beskæftigelse eller dansk landbrug.

Det Konservative Folkeparti havde hellere set, at man havde fulgt rådgivningen fra det udvalg, som fødevarerministeren selv nedsatte, og som kom med en flere hundrede sider lang rapport i maj 1997. Det kan i det hele taget undre, hvis antibiotika og vækstfremmere stod så højt på regeringens dagsorden, at man ikke har fulgt udvalgsrapportens anbefalinger. Her anbefaler man nemlig etablering af en registrerings- og rådgivningsordning, der skaber incitamentter til at begrænse forbruget af vækstfremmere. Hvad er begrundelsen for, at regeringen ikke har fulgt udvalgets anbefalinger, hvis man mente det alvorligt med at nedbringe forbruget af vækstfremmere og antibiotika? Det stiller Det Konservative Folkeparti sig meget uforstående over for.

Jeg synes ligesom Venstres ordfører, at det er værd at understrege, at både regerings og Enhedslistens lovforslag i nogen grad er blevet overhalet indenom af udviklingen, idet både danske slagterier, fjerkræbranchen og kvægsektoren jo allerede har iværksat initiativer, som via frivillige aftaler skal nedsætte forbruget af vækstfremmere. Det synes vi er en langt mere positiv vej at gå, men vi så gerne, at man supplerede det med en ægte rådgivningsordning, sådan at vi fik taget fat de steder, hvor producenterne ikke har godt nok styr på hygiejnen, og hvor der er et overforbrug af vækstfremmere. En sådan model vil efter vores opfattelse